

ve vlastním jméně po rozumu § 309 obč. zák. a musí případná svá práva na pozemek uplatňovati žalobou.

Čís. 1884.

Přerušeni valutových sporů (nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.).

Nelze přerušiti spor, ujednána-li pojišťovací smlouva přímo zahraniční mimorakouskou ústřednou, třeba měla generální representaci ve Vídni. Tato nevstoupila do smlouvy, byly-li premie i nadále placeny přímo ústředně.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, R I 1183/22.)

Žalobce uzavřel v roce 1891 se žalovanou Štětínskou (Stettin) pojišťovnou, jejíž generální zastupitelství bylo ve Vídni, smlouvu, dle níž se mu žalovaná zavázala proti placení roční premie vyplatiti 15. listopadu 1920 2000 zl. r. č. Smlouvu uzavřel žalobce přímo s jednatelem pojišťovny v Ústí n. L. Po splatnosti domáhal se žalobce vyplacení pojistného v Kč, pojišťovna nabízela však pouze placení v Krak. Žalobu na zaplacení v Kč procesní soud první stolice pro tentokráte zamítl. Odvolací soud přerušil řízení dle § 1 a 2 nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. a ze dne 9. prosince 1921, čís. 472 sb. z. a n. **Důvody:** Že měl žalobce v době uzavření smlouvy a nyní před 26. únorem 1919 bydliště v Československu, žalovaná pak své zastupitelství před tímto dnem ve Vídni, jest nesporno. Spor točí se kol otázky, v které měně platiti jest pojištěný peníz. Zastupitelství ve Vídni zřízeno bylo pro provozování veškerého obchodu žalované v Rakousku a bylo podmínkou připuštění v Rakousku, representace pak byla správou obchodu v Rakousku a tudíž jejím sídlem Rakousko a povolána obchody jak vůči státu, tak vůči jednotlivcům zastupovati.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k nařízenému přerušeni sporného řízení, vyřídil odvolání.

Důvody:

Nejvyšší soud připouští ovšem přerušeni sporu dle nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 a ze dne 19. prosince 1921, čís. 472 sb. z. a n. v případech, kde stranou jest cizozemská společnost, která byla připuštěna k provozování obchodů v bývalém Rakousku a měla generální representaci pro Rakousko na půdě nynější republiky Rakouské, zejména ve Vídni, byla-li smlouva, která jest předmětem sporu, uzavřena s touto representací. Neboť připuštěním v tehdejší tuzemsku nabyta taková společnost právního postavení tuzemské společnosti ohledně obchodů tuzemských. Tuzemská generální representace pak byla dle čl. IV. čís. nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. a § 1 zákona ze dne 29. března 1873, čís. 424 ř. zák. zřízena ku provozování všech obchodů v Rakousku a povolána, zastupovati cizozemskou společnost jak vůči státní správě, tak i vůči třetím osobám v Rakousku soudně i mimosoudně s neomezenou plnou mocí ve všech záležitostech, které měly svůj důvod v obchodování v Rakousku. Generální representace

pro Rakousko vedla takto správu všech rakouských obchodů a následkem toho bylo místo, kde rakouská reprezentace byla zřízena, sídlem cizozemské společnosti, pokud šlo o obchody rakouské (§ 75 j. n.). Mělať dotyčná společnost dvojí sídlo; sídlo v cizozemsku pro obchody, uzavřené v cizozemsku, a sídlo v tuzemsku pro obchody rakouské. V tomto případě však pojišťovací smlouva ze dne 30. ledna 1891 nebyla uzavřena s generální reprezentací žalované společnosti pro Rakousko ve Vídni — která dle žalobcova tvrzení tenkrát ještě ani neexistovala — nýbrž prostřednictvím tehdejší rakouské generální agentury v Drážďanech přímo s pojišťovací společností ve Štětíně. Nejde tudíž o obchod rakouský, nýbrž o obchod německý a pro tento přichází jako sídlo žalované společnosti v úvahu pouze Štětín, nikoli Vídeň. Žalovaná sice tvrdila, že později vstoupila v pojišťovací smlouvu generální reprezentace ve Vídni, ale z předložených kvitancí na premie, na něž v té příčině jediné se odvolala, nikterak to nevyplývá, ježto z nich jen to jest patrné, že premie přijímalo a potvrzovalo tak jako dříve jednatelství v Ústí n. L. Kdyby snad žalovaná mohla jiným způsobem prokázat pravdivost svého tvrzení, nebylo by jí bráněno, by neopakovala návrh na přerušení sporného řízení. Za nynějšího stavu věci nelze však uznati, že by tu byly podmínky pro přerušení sporného řízení dle nařízení výše naznačených, i bylo proto k žalobcovu rekursu zrušeno usnesení odvolacího soudu, jímž přerušeno bylo vysloveno, a uloženo odvolacímu soudu, by vyřídil odvolání, podané žalobcem proti rozsudku prvního soudu.

Čís. 1885.

Dovolací rekurs v otázce soudního svolení k výpovědi jest vyloučen i za platnosti zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, R I 1193/22.)

Usnesení prvního soudu, jímž bylo dáno svolení ku výpovědi dle § 4 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. bylo rekursním soudem zrušeno a věc vrácena prvnímu soudu k novému rozhodnutí.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Usnesení prvního soudu, jímž bylo navrhovateli povoleno, aby dal Karlu K-ovi výpověď z bytu, zakládá se na druhém odstavci § 4 zákona o ochraně nájemníků ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. Dle pátého odstavce tohoto § 4 lze do usnesení podle druhého odstavce téhož § 4, totiž do usnesení, jímž první soud vyslovil, zdali připouští výpověď, podati stížnost do 8 dnů ke sborovému soudu své stolice a jiný opravný prostředek jest vyloučen. Poněvadž tato, opravný prostředek vylučující věta zní všeobecně »jiný opravný prostředek« a nikoli omezeně »jiný opravný prostředek z usnesení prvního soudu«, dlužno ji vztahovati nejen na opravné prostředky do usnesení prvního soudu, nýbrž i na opravné prostředky do potvrzujících, změňujících o zrušujících usnesení soudu